

[Korsgaard.]

lem Hr. Krag her docerede gaaende ud paa, at en Grundlovsmodstander skal stemme modsat sit Parti. Jeg mener for mit eget Partis Vedkommende at kunne henvise til, at der er jo ikke et eneste Medlem af de konservative her i Rigsdagen, der har forladt Partiet paa Grund af Uoverensstemmelse paa det Punkt. Jeg ved jo meget vel, at der er et enkelt Medlem, der har meldt sig ud af Det konservative Folkeparti, men det er jo ikke paa Grund af dette Spørgsmaal, for han vilde naturligvis lige saa vel som enhver af de øvrige konservative Grundlovsmodstandere kunne være blevet i Partiet og paa det specielle Punkt som de andre have sin særlige Opfattelse. Men som sagt, allerede gennem Partiets Standpunkt, gennem hele Partiets Standpunkt synes jeg, det er tilkendegivet, at dette er ikke et Spørgsmaal, som naturligt begrunder, at man forlader et Parti, i hvis politiske Synspunkter man i øvrigt i al Almindelighed er enig.

Jeg har allerede ved Behandlingen for et Par Dage siden redegjort for — og ingen har modsagt det, og ingen vil forstandigt kunne modsige det —, at om Grundlovssagen skal gennemføres eller ikke, afgøres ikke ved det kommende Valg, det være sig Folketingsvalg eller Landstingsvalg, for der er det givet, at der vil være et Flertal for Forslaget, hvordan det saa i øvrigt maa komme til at se ud, naar det forlader Rigsdagen. Det er jo paa Forhaand ikke helt sikkert, at der ikke sker Ændringer i det, men vi faar vel se i Løbet af ikke ret mange Dage, om de Rygter, der gaar, har noget paa sig eller ikke.

Men saa kommer det ærede Medlem Hr. Krag med den sidste Argumentation, og i sidste Instans er det maaske den, der bevirker, at jeg i særlig Grad ønsker at sige et Par Ord her. Det er den, at det maaske skulde vise sig, at der, f. Eks. fra Det konservative Folkeparti — og det er vel der, det ærede Medlem ligesom de fleste af de Partier, der er ved at danne sig, i Øjeblikket tænker paa, at der skulde være noget at kapre — skulde være tilstrækkeligt mange, der forlod Partiet paa Grund af, at de er uenige i Partiets Flertals Mening, saaledes at der med Hensyn til Grundlovssagen skulde være skabt Baggrund for, at der overhovedet ikke kom en Folkeafstemning. Saa langt er det ærede Medlem Hr. Krag ikke gaaet, at han ikke vil og maa erkende, at den egentlige Afgørelse af, om Grundlovssagen skal gennemføres, sker ikke gennem de to tilstundende Rigsdagsvalg, men ved Folkeafstemningen, men saa skulde dette Moment, at Det konservati-

ve Folkeparti i Situationen svækkes saa og saa meget, bevirke, at Folkeafstemning overhovedet ikke kommer. I denne Forbindelse vil jeg gerne med Formandens Tilladelse have Lov til at oplæse sidste Stykke i Grundlovens § 94. Der staar:

„Vedtages et Forslag til en ny Grundlovsbestemmelse i begge Ting, og Regeringen vil fremme Sagen, opløses Rigsdagen, og almindelige Valg foregaar baade til Folketinget og til Landstinget. Vedtages Beslutningen af den efter Valget følgende ordentlige eller overordentlig Rigsdag, bliver den inden et halvt Aars Forløb at forelægge Folketingsvælgerne til Godkendelse eller Forkastelse ved en direkte Afstemning. De nærmere Regler for denne Afstemning fastsættes ved Lov. Har et Flertal af de i Afstemningen deltagende og mindst 45 pCt. af samtlige Vælgere afgivet deres Stemme for Rigsdagens Beslutning, og stadfæstes denne af Kongen, er den Grundlov.“

Nu er det naturligvis ikke en Paragraf, der kan antages at være helt ubekendt for saa forfærdelig mange, men det, der faktisk staar i Paragraffen — jeg kan i hvert Fald ikke læse den anderledes —, er, at Baggrunden for at kunne opløse Landstinget til Bunds er den, at der er Tale om et Grundlovsvalg, og til et Grundlovsvalg hører som det ene nødvendige Led en Folkeafstemning. Jeg vil derfor hævde, at een Gang kommet ud i det, der nu vil ske, efter at Grundlovsforslaget er vedtaget i Folketing og Landsting, maa man føre Sagen til Bunds. Jeg maa hævde, at hvis man ikke vil gøre det, hvis man vil drage Slutninger af visse Ting paa Mellemstadiet, altsaa Ting, der ikke betyder, at man simpelt hen ikke kan vedtage det i den nye Rigsdag, og det ligger jo ikke for, saa vil man ved at opgive Folkeafstemning begaa et groft Brud mod, hvad der ligger i Grundlovens Aand. At denne Regering skulde kunne tænke sig det, anser jeg for fuldkommen udelukket. Jeg agter heller ikke at stille det Spørgsmaal til Regeringen, om den kunde tænke sig det, for der er visse Ting, der efter mine Begreber vil være saa uhæderlige, at alene det at spørge om dem vilde være en Ting, man ikke kunde gøre, men jeg maa sige til det ærede Medlem Hr. Krag, at hvis han tror, slikt kan lade sig gøre, staar det ham frit for at spørge. Jeg vil altsaa mene, at det kan der fornuftigvis ikke være Tale om. Denne Sag, bragt saa vidt frem, som den er, maa gaa sin Gang til Vejs Ende; hvor saa Vejen ender, ja, det er det, som afgøres ved Folkeafstemningen.